

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 216.

73de Møde.

Mandagen den 10de Juni.

(Forts.)

Orsted (fortsat): Det har blot været enkelte Udgifter, som deels knyttede sig til Naturalpræstationer, som man fandt at en vis Deel af Landet fortrinsviis burde yde, og med Hensyn til hvilke man troede, at den ene og den anden dannede en rimelig Ligevægt imod hinanden, og deels var det med Hensyn til visse nye Formaaes Opnaaelse, som ikke i strengeste Forstand vare Statsformaal, men mere vare i de enkelte Communes Interesse, at der efterhaanden blev optaget Ligning paa disse. Hvad det Første angaaer, saa har det, at Fourageffatten blev lignet paa Landet, sin naturlige Grund deri, at Fouragen var en Udelse, som Landet var istand til at præstere, og Resultatet var jo blot det, at det var en Hartkornsskat lige med de andre Skatter, kun saaledes, at dens Pengestørrelse var afhængig af Fouragepriserne og Armeens Fornødenheder til de forskjellige Læder. Hvad Indqvarteringsffatten angaaer, da eksisterer den slet ikke som en Statsffat. Indqvarteringen — det vil sige den ordinaire Indqvartering; thi alene om den er her jo Tale — var en Byrde paa Kjøbstæderne; disse var det paalagt at give Garnisonen Qvarteer. Men for at lette Byrden for de enkelte Kjøbstæder, i hvis Lod det faldt, blev i den senere Tid — thi tidligere var det ikke saaledes — en vis Godtgjørelse tilstaaet de beqvarterede Byer af de øvrige Kjøbstæder, og det var det, man kaldte Hjelpeindqvarteringsffat. Men den har dog i flere Henseender en anden Bessaffenhed, end man skulde troe efter Udvalgets Betænkning. Det, man kaldte Hjelpeindqvarteringsffat, var blot en Fordeling mellem Kjøbstæderne indbyrdes, uden at der indkommer Noget deraf i Statsffassen. Hvad visse af de øvrige omhandlede

Udgifter angaaer, saa kan der vist disputeres meget om, hvorvidt det var rigtigt at ordne dem paa den Maade, hvorpaa de ere sleet; men der har dog altid været en ikke saa ganske uberettiget Anledning dertil. En af de Udgifter — eller om man vil kalde dem Udgifter — som synes meest unaturlig, er de Skriverpenge, som man skulde erlægge, for at faae Skattekvitteringer af Amtstuerne; men de havde dog en ikke ganske ubetydelig praktisk Grund for sig, nemlig, at, naar i visse Amtstuedistricter Skattemummernes Tal tiltog ved en stor Mængde af Udparcelleringer, hvorved baade Risiko og Arbeidet for Amtsforvalteren tiltog, saa at han maatte holde et langt større Contoir, saa fik han derved en passende Godtgjørelse derfor. Det er forresten ikke, fordi jeg jo gjerne vil, at disse Udgifter og navnlig denne, kunne bortfalde; men jeg vil ogsaa her bemærke, at det ikke er saa aldeles vilkaarligt og uden Overveelse af Grunde, at man er gaaet hen at fordre visse Udgifter paa den Maade, hvorpaa man har fordret dem. Udvalget opstiller derhos et Princip, som jeg troer, at man paa ingen Maade kan erkende, og, hvis man erkendte det i det Omfang, hvori det synes, at Udvalget vil tage det, vilde det have de meest fordærvelige Følger. Det er nemlig det, at Alt, hvad der vedkommer Staten, skal lignedes paa hele Staten, og maa ikke lignedes paa Communerne eller paa lægges de Enkelte. Dette er en Sætning, der udtrykt i den Almindelighed, hvori den er udtaalt, er urigtig eller idetmindste i høi Grad kan misforstaaes. Hvad der er Statsinteresser og hvad der er Communalinteresser og hvad der er Individernes Interesser er ikke saa absolut begrændset fra hinanden, at der jo er Meget, som vel har Statsinteresse, men ogsaa ved Siden deraf har en langt nærmere og mere umiddelbar Communalinteresse eller Interesse for de enkelte Individer, og det